

Pestszentimrei **Öröm Hír Levél**

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XVII. évfolyam 5. szám (135.) - 2020. május

Zárt ajtók mögött

Az apostolok a zsidóktól féltek, mi a járványtól. Zárt ajtók mögött ünnepeltük a húsvétot. Még annál is zártabb körben, ahogy az üldözésektől féltő őskeresztények bújtak el egy-egy házba vagy a katakombákba, hiszen mi testvéreinkkel sem találkozhattunk, a közösséget csak a kép és hang, az internet, a televízió, a rádió jelentette.

És ahogy az apostolok között megjelent Jézus, a mi zárt szobáinkba is bejött. Keresztje az a kulcs, ami nyitja a félelem, a távolság, az elszigeteltség láthatatlan zárát. Amíg a járvány tart, a kulcs csak a szívünkben lakó zárat nyitogatja, ám egyszer vége lesz a karanténnak, és visszatérhetünk a világba, amiről mindenki érzi, hogy már soha nem lesz olyan, mint a járvány előtt. Újra a mi kezünkbe kerül a kulcs, a mi felelősségünk lesz a feltámadás örömhírét elvinni azokhoz az emberekhez, akik hitetlenségbe, elutasításba zárkoznak. A fizikai

bezártság idején a virtuális térben nagyon hangsúlyosan jelenik meg az egyház. Tele van az internet lelki tartalommal, élő miseközvetítéssel, imákkal. Hogyan tovább, ha kinyílnak az ajtók? Hogyan tudjuk személyesen is megszólítani azokat, akik most talán csak unalomból kattintottak ránk? Ők most felfedezték, hogy vagy ilyen palackozott ásványvíz is, talán ízlik is nekik. El tudjuk-e őket vezetni a forráshoz? S mi magunk is megízleltünk más vizeket, szerzetesi közösségekkel tölthettük a húsvétot, ellátogathattunk rég nem látott papjainkhoz, felkereshettük a főpásztorokat és néhány karizmatikus atyát. Hogyan fogjuk ezeket az ízeket saját közösségünk forrásában megtalálni, másokkal megkóstoltatni? Töprengjünk erről bezártságunk idején, készüljünk arra, hogyan használjuk majd a keresztből lett kulcsot önmagunk és az emberek kiszabadítására!

Húsvétok

Még az iskolák bezárásának hetében történt. Éppen záporoztak a feladatok, leckék, tanulnivalók a számtalan online felületen; öt iskolásunkkal csak kapkodtuk, fogtuk a fejünket. Közben távoli barátainkért aggódtunk: egy kedves spanyol család Madridban akkor már egy hete bezárva élt két kicsi gyermekkel. Anyukájuk szomorúan mesélte, hogy akkor lett volna a kisfiú születésnapja, melyre annyi barátot, rokont meg szerettek volna hívni, de épp még ajándékuk sem volt. Így aztán gyermekeink közös összefogással kis videókat készítettek neki, életünk apró képeivel, születési napjának énekléssel. Sikerült egészen felvidítani őket, és a mi szívünket legalább akkora öröm járta át.

Jól beirányozta ez az apró kis jelenet ezt az időszakot, rávilágított arra, ami igazán fontossá kellett hogy váljon, az egymásra figyelésre, az örömszerzésre az adott lehetőségekkel élve. Arra, hogy hol érdemes mindent abbahagyni és meghallgatni egy-egy lélekhez szóló üzenetet, lelkigyakorlatos beszédet, áhítatot, bábozást (életkorra való tekintet nélkül ☺), reggeli rohanás helyett milyen jó is, közös imával indítani a napot. Így vált fontossá sok-sok figyelmes telefonhívás, üzenetváltás (viber, skype), online kisközi, kerékpáros (vagy motoros ☺), kerítésen át beintegető, húsvéti jókívánságot hozó "látogatás".

Nagyhétre, húsvétra már az online misék gyakorlatával érkeztünk. Bár minden évben odafigyeltünk arra, hogy otthon, kisebb családi szertartás keretében is megünnepeljük a húsvétot, idén ezekre helyeződött minden

hangsúly. Most igazán Jézusnak díszítettük a környezetünket, otthonunkat, házi oltárunkat, hiszen ezúttal szentmise keretében tért be hozzánk az Úr. Nyugodtabb volt a készüllet, hiszen nem kellett 4-5 helyre s időre fuvarozni a gyerekeket, a "home school" is lassan tavaszi szünetbe lépett. Igazi együttműködést kívánt, összhangot teremtett a részvétel a liturgiákban, szertartásokban: a kereszttűtjárás egy közeli kálvárián, a lábmosás, kereszthódolat, melyet először végeztünk családi körben. Szép volt látni, ahogy sorban felolvastak, előkerült a ministránscsengő, vagy amikor nagyszombaton virágos ágakat helyeztünk töviskoszorúnkra - mely ikonikus cselekedetet nagyfiaink meg is mosolyogtak, de azért csak részt vettek benne.

Bensőséges volt így, szűk családi körben megünnepelni, megélni a húsvéti titkokat, és mindemellett szívszorító is, azokra gondolva, akik most egyedül állnak a fehér gyertyával, vagy a miséző atyákra, akiknek üres templomokban kell meghirdetniük a feltámadás örömhírét. Milyen jó volt itt lenni egymásnak, biztatni, ha éppen valakinek nem akaródzott felvenni az ünneplő ruhát, ha másvalaki még így itthonról is majdnem lekéste a szentmisét, vagy amikor a legkisebbet a szertartás felétől már igencsak csábította az oly közeli legózási lehetősége - de egy ölbevonással mégis ott maradt.

Azt hiszem, ezen a rendhagyó húsvéton jobban át tudtuk élni a Szent Háromnap csendjét, Jézus értünk vállalt kereszthordozását, elhagyatottságát; Mária minden látszat ellenére való reményét, hitét, aki a jövőért való

aggódás helyett a jelenben él. (*Magyari család*)

Tudtuk, hogy nehéz lesz. Tudtuk, hogy különleges lesz. Tudtam, hogy elárulják, hogy meghal értem. Tudtam, hogy feltámad értem. Értem. Értem, kicsit most mégis féltem. Féltem. Féltem a családomat. És féltem magamat. Magamtól. Tudtuk, hogy nehéz lesz.

Nagycsütörtökön hosszú évek óta az a rend, hogy ez az a nap, mikor mindannyian össze tudunk jönni, és az esti szertartás után együtt vacsorázik, ünnepel a nagy család: édesanyám, testvéreim, házastársaik és gyermekeik. Itt ülünk össze Pestszentimrén, a mi családi házunkban. Az ünnepkör többi napját ki-ki a szűk családjában ünnepli. De csütörtök este sokan vagyunk az asztal körül és zajongunk, és vidámak vagyunk. Kicsik és nagyok. Tudtuk, hogy ez most egy csendes este lesz. Így is történt. Fantasztikus érzés volt, hogy immár online tudtunk misét hallgatni, és igenis részt venni, hiszen ugyanúgy, mint vasárnaponként, most is felöltöttük az ünneplő ruhánkat, szép cipőnket, és úgy mondtuk, és énekeltük, és imádkoztunk, és hallgattuk a szentmisét. A képernyő előtt ketten édesanyámmal, de lélekben együtt a közösséggel. Ma édesanyámmal kettesben fogyasztottuk el a bőséges ünnepi vacsoránkat, vidámak voltunk, csak kicsit másképp.

Nagypéntek. Nehéz éjszakám volt, arra ébredtem, hogy puffadtnak érzem magam, rossz a közérzetem, és nagyon fáj a gyomrom. Biztosan tudtam, hogy ez nem az előző esti vacsora, ez egy másfajta görcsös állapot, és a nagypénteki szigorú böjt csak erősített, nem könnyített rajta. Igazából nem is akartam, hogy jobb legyen, tudtam, hogy nehéz lesz, és akartam, hogy nehéz legyen.

A nap folyamán három helyről kaptam úgynevezett karantén keresztút elmélkedéseket, imádságokat. Nagyon megörültem nekik. A templomunkból közvetített szertartást követően a Jelenits-féle elmélkedést szó szerint végigjártam. Igaz, hogy csak a nappaliban róttam a köröket és a padlón térdeltem minden állomásnál, de felemelő érzés volt. A jelentéktelen görcseimet, rosszullétemet, fáradtságomat immár magam előtt is resteltem, de így volt kerek egész, igazán különleges. Öreg este volt már, mikor végignéztem a Nemzeti Színház 14 színésze által kifejezetten az idei nagypéntekre készített keresztút elmélkedést. Szép volt és megható. Beleborzongtam, hogy egy világi hatalom által elrendelt kijárási korlátozás döbbsentett rá, hogy én utoljára teljes értelemmel és érzelemmel talán gyerekkoromban éltem át a Feltámadást. Azóta mindig rohanok. Nincs elég napom, órám, percem. Az utóbbi években szinte sohasem tudtam részt venni a szent három nap mindegyikén. Legalábbis nagycsütörtökön majdnem biztos, hogy mindig munkából mentem, és késtem. A nagypénteki szertartásra is inkább csak azóta érek oda időben, amióta nagypéntek munkaszüneti nap.

Nagyszombaton este, a vigíliára „hoztuk” magunkkal a kalácsot, tojást, sót, tormát és egy üveg, számunkra nagyon kedves bort, az „Áldás” névre keresztelt egri bikavért, hogy egy kicsit megszentelve érezzük magunkat és az ünnepi vacsoránkat. ☺ Nagy öröm volt ez így nekünk, és utána jöttek a megszokott „Krisztus feltámadt – Valóban feltámadt” üdvözlések a családban, barátok között. Mindenféle telekommunikációs eszközökön osztottuk egymással az Örömhírt este és reggel és egész vasárnap. Ugyan az ölelés most elmaradt, de örültünk és vigadtunk.

És ezek a pillanatok már alig-alig különböztek a korábbi évek húsvétjaitól. Hiszen *Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, és ma, és mindörökké* (Zsid 13:8). (*Gaál Édua*)

Feltámadt Krisztus! Valóban
Feltámadt!

Bár nagyon hiányzott a templom, a közösség, a tömjén illat, mégis úgy érzem, szépen és méltón sikerült kis családukkal ünneplünk: ünnepi ruhába felöltözve, ikonokkal, gyertyával átalakítva kicsit a nappalit, de leginkább szívünket készítve az ünnepre, vettünk részt a szertartásokon.

A hagyományos húsvéti eledeleket közösen elkészítettük, a férjem pedig megszentelte az étkeket.... Énekeltünk és

imádkoztunk együtt és örvendeztünk Krisztus feltámadásán!

Tudtunk egymásra igazán figyelni: társasjátékoztunk, sokat nevettük, beszélgettünk, kertészkedtünk, kerékpározottunk együtt.

Imádkoztunk felnőtt megtérő és a keresztség szentségében nagyszombaton részesített rokonunkért és folyamatosan hívogatjuk a szűkebb és tágabb rokonságot, különösen az özvegy vagy egyedül élő időseinket.

És valóban kegyelmekben gazdag volt a húsvétunk: ezzel kapcsolatban két történetet szeretnék veletek megosztani.

Egy számomra fontos ember, aki több éve megszakította velem és családommal a kapcsolatot felhívott, és egy kellemes beszélgetés után jelezte, hogy ha ennek az időszaknak vége, szeretne velem / velünk ismét találkozni... Szép volt ezek után a gyerekekkel az ima erejéről elbeszélgetni, hiszen éveken keresztül fohászkodtunk ezért...

A másik történet, amely mélyen megérintett, Julian Urban lombardiai orvos tanúságtétele. Ujjong a szívem ebben a helyzetben is, hiszen már most látható és tapintható, hogy milyen jó az Úristen, aki ebből a szörnyű helyzetből is gyönyörű szép dolgokat tud fakasztani!

Szeretném megosztani Veletek is ezt a tanúságtételt, hogy Ti is örvendezzetek!

"Soha, a legsötétebb rémálmomban sem gondoltam, hogy valaha látni és megélni fogom ezt, ami három hete történik itt nálunk a kórházban. Ez a szörnyűség egyre duzzad és egyre megállíthatatlanabb. Az elején csak páran jöttek, aztán százával, és most nem is orvosok vagyunk, hanem szelektálók – el kell döntenünk, hogy ki

éljen és ki menjen haza meghalni, pedig ezek az emberek becsületesen fizették az adókat Olaszországnak. Most két hete én és kollégáim ateisták voltunk. Ez volt a normális hisz mi a tudományban hittünk, ezt tanultuk. A tudomány pedig kiiktatja Isten jelenlétét. Mindig kinevettem a szüleimet, mert templomba jártak. Kilenc napja, hogy egy 75 éves pásztor került be hozzánk komoly légzési problémákkal. Volt nála egy Biblia és ebből olvasott a haldoklóknak, miközben a kezüket fogta. Mi már pszichikailag és fizikailag is ki voltunk merülve és el voltunk keseredve, mikor időnk volt, leültünk és hallgattuk. Most be kell ismerjünk; mint emberek elértük határainkat, többet nem tudunk tenni! Naponta egyre többen halnak meg. Ki vagyunk merülve két társunk meghalt és a többiek is alig állnak a lábukon. Rájöttünk, hogy az ember tudása véges és szükségünk van Istenre! Elkezdtünk imádkozni amikor csak volt pár percünk. Hihetetlen, de megrögzött ateistaként oda jutottunk, hogy Istennél békére leltünk! Őt kérjük, segítsen kitartani, hogy ápolni tudjuk a betegeket. Tegnap meghalt a 75 éves pásztor, mint soha eddig (pedig 120 halottunk volt az utolsó három hét alatt), mindannyian kikészültünk. Mert az idős pásztornak, amíg velünk volt, sikerült olyan békét hoznia, amit már nem is reméltem, hogy megtalálunk. A pásztor elment az Úrhoz, nemsokára mi is követjük. Hat napja nem voltam otthon, nem tudom mikor ettem utoljára, és rájöttem milyen haszontalan voltam itt a földön. Fel szeretném ajánlani a segítségemet másoknak az utolsó leheletemig. Boldog vagyok, hogy Istenhez tértem, miközben körbevesz az embertársaim szenvedése, halála." (Seres Ági)

Hitetlenkedve görgettem a híreket, amikor először arról olvastam, hogy bezárták a templomokat Olaszországban. Hogyan lehetséges ez? Nem túlzás? Aztán hamarosan szembesülnöm kellett azzal a ténnyel, hogy bizonytalan ideig nem tudunk templomban közösen ünnepelni és az otthonunkban fogunk részt venni az internet segítségével a szentmiséken. Az iskolák is bezártak, az oktatás, a rokoni és baráti kapcsolataink átkerültek mind-mind az online térbe. Ezeket a változásokat nagyon nehéz volt számomra elfogadni. Mégis örömmel és némi izgatottsággal vártam az első online vasárnapi szentmisét.

A nappaliban ült a család, nehezen, de sikerült a csatlakozás is. A jezsuiták Bogár miséjéhez csatlakoztunk ekkor (tekintettel arra, hogy a Szentjánosbogár közösséghez tartozik egyik gyermekünk). Nagyon meghitt és bensőséges légkört sikerült, így virtuálisan is kialakítania Zoli atyának. A közös ünneplést azonban beárnyékolta, hogy két kisebb gyermekünk nem érzékelte, hogy a pár perccel ezelőtt még nappaliként funkcionáló helyiségben a dohányzó asztal hirtelen oltárrá alakul át és egy szentmisén veszünk részt...

A mise közben döbbsentem rá, hogy sokkal jobban elrendezhetjük volna a szobát. A felállás, letérdelés nem ment zökkenőmentesen, ugyanis túl közel helyeztük el az asztalt. Nem baj, gondoltam, jövő héten már máshogy csináljuk. Egy hét múlva már távolabb helyeztük el az asztalt, hogy jobban tudjunk mozogni, terítő, kereszt, gyertya és virágvasárnap lévén barka is került az immár látványaiban is oltárrá avanszált asztalkánkra.

A második vasárnapon már (habár még csak felvételtől) csatlakozhattunk szeretett templomunk közvetítéséhez. Megdöbbenve tapasztaltuk, hogy a múlt héten még a fejünk tetején ugráló két csimota úgy ülte végig a szentmisét, mint az angyalok. Az imrei templom és Miklós atya látványa végre ismerős volt a legifjabbaknak. Megnyugtatta őket az ismerős környezet, a hétévesnek könnyebb volt így már jelen lenni és a négyéves is csöndben figyelt.

Köszönet mindenkinek, akinek segítségével létrejöhett ez a kapcsolat.

Az online közvetítéseken keresztül pedig beköltözött a nappalinkba húsvét öröme, onnan pedig az egész otthonunkba. Persze azért nem mindig könnyű díszbe öltöztetni a szívünket a laptopot figyelve, de mégis nagy lehetőség ez, hogy együtt ünnepelhessünk, legalább így, az online térben. (Szerján Kinga)

Kereszthódolat

A húsvét megünneplése az első szertartástól az utolsóig borotvaélen táncol, hiszen egyfelől próbáljuk magunkban felidézni a kortárs szemlélők döbbenetét, ugyanakkor mi már tudjuk, amit ők akkor még nem értettek: a diadalmas végkifejletet. Ez a kettősség a legkeményebben nagypénteken csap össze. A némaságba, megfosztottságba, ürességbe beragyog a kereszt. Öröm és fájdalom egyszerre van jelen, amit véges emberségünk képtelen átélni. Teológusok keresték a választ évszázadokig arra, hogy Krisztus embersége és istensége hogyan feszült fel a keresztre. A valóságos istenség és valóságos emberség szétvált-e a halál pillanatában? Meghalt-e Isten a kereszten? A khalkédóni zsinat 451-ben kimondta az isteni és emberi természet egységét Jézus személyében, de ez nem jelenti azt, hogy ennek mélységét teljes egészében feltárta a teológia. A halál beálltakor Jézus teste és lelke elvált egymástól, de külön-külön mindkettő bekapcsolva maradt az Ige személyiségébe. Felfoghatatlan távlatú tanítás, de vajon kell-e ezzel gyötörnünk magunkat? Nem elég, ha ezzel csak a teológusok foglalkoznak? Nagypéntek ünnepének lényegénél járunk: istenség és emberség, öröm és fájdalom, élet és halál, felemelkedettség és letaglózottság egyszerre van itt jelen, mint ahogy egyszerre van jelen életünk minden pillanatában.

A keresztény művészet talán a teológiánál is nehezebb helyzetben volt, amikor ábrázolnia kellett az ábrázolhatatlant. Sokáig nem is tették, olyannyira, hogy a keleti egyházban ma sem ábrázolják a keresztre feszítést, helyette

a pokolraszállás ikon emlékeztet Jézus áldozatára: Krisztus karja nem a kereszten van kitárva, hanem a holtak, Ádám és Éva felé nyújtja a kezét, így szabadítva ki őket a halottak közül az örök életre. A megváltás pillanata ez, miközben a látható világban Jézus élettelen teste a keresztfán függ.

A keresztet először a 4. században ábrázolják, akkor is csak gyöngyökkel, drágakövekkel kirakott győzelmi jelként. Ötszáz évnek kellett eltelti ahhoz, hogy a keresztre feszítés már nem stilizált képben is megjelenjen, a festő azonban itt sem a világi szemmel látható látványt, hanem a teológiai tartalmat próbálta megragadni: a ruhátlan latrok között álló kereszten egy felöltözött Krisztus lebeg, ruhája a római tisztségviselők ujjatlan, bíbor tógája. Krisztus oldalából vér és víz folyik, de ő nyitott szemmel tekint anyja felé.

A gótika korában jelennek meg az első olyan ábrázolások a nyugati kereszténységben, melyek a ruhátlan, megkínzott, halott ember-Krisztus ábrázolták, azt a látványt keresték, amit a kortársak talán láthattak a Golgota hegyén. Ennek azonban ára volt: a képek többé már csak töredékesen közvetítették a teológiai tartalmat, a nagypéntekben

egymásnak feszülő ellentétpároknak csak az egyik oldalát mutatták meg.

Bezártságban, képernyőre tapadva töltött nagypéntekünk paradoxona az, hogy leolvadt a kereszthódolatról a hagyományos szertartás sok kelléke. Nem vonult a végeláthatatlan sor a kereszt felé, nem szóltak a nagypénteki énekek, csak csend volt. És ez a csend bepillantást engedett abba a teológiai mélységbe, amit a képek, hangok, mozdulatok kissé eltakartak szemünk elől. Fény és sötét. Virrasztás. (BD)

Emmausz

A húsvéti evangéliumok egyik legkedvesebbje, kerek történet két vándorról és a találkozásról, Jézus megjelenéséről és az örömről. Tiszta, egyszerű, bár az első hallásra is egyértelmű, hogy sokféle olvasata van. Két csalódott tanítvány, akik mindent maguk mögött hagynak, és éppen eltévedni készülnek, amikor a jó pásztor

melléjük szegődik, és visszavezeti őket a közösségbe? Két ember, aki a világot csak töredékesen látja-érti, míg a Jézussal való asztalközösség teljessé nem teszi az értelmüket? Két vándor, akik cipelik életük keserűségét, amíg rá nem döbbennek, hogy rosszul ítélték meg mindent?

Két vándor tart Emmausz felé, beszélgetnek. Aztán részt vesznek a kenyértörésben, és visszamennek oda, ahonnan elindultak. Mintha templomba mentek volna, ahogy mi is templomba megyünk, majd hazatérünk. És ők is viszik a saját életüket, ahogy mi is magunkkal visszük mindig gondjainkat és örömeinket. Beteljesületlen reményeinket, azokat az elképzeléseinket, amit magunk alkottunk a saját sorsunk magunk kigondolta kedvező alakulá-

sáról. Ahogy a vándorok is tették: olyan szépen elgondolták, hogy fogja megváltani ez a nagyhatású próféta a népet, aztán mégsem lett belőle semmi. Vitték az életüket, visszük az életünket, csalódtunk vagyunk. És jön a vándor. Pontról pontra bebizonyítja, hogy a szemszögünk, a látásmódunk becsapott bennünket, hiszen volt egy terv, az Isten terve, és ami történt, az abba illeszkedik, nem a kicsinyes, porból látó szemünk vízióiba. És amikor a vándor ezt feltárja, lángol a szívünk. Nem csak megértjük, mi miért történt, de a sebek, fájdalmak, keservek egy csapásra örömmé válnak. Valóban könnyű az iga és édes. Miért is nem láttuk ezt eddig? Miért is? Pedig ott voltak az asszonyok, akik tanúskodtak az üres sírról. És nem hittünk nekik. Hányan és hányan tesznek tanúbizonyosságot, de nem hiszünk nekik. Megzavarodunk inkább. Csökönyösen ragaszkodunk a téveszméinkhez, inkább a tanúkat tartjuk bolondnak. De az Isten türelmes, ha nem hallgatunk a tanúkra, ő maga tanúskodik, mellénk szegődik, magyaráz.

Aztán eltűnik. Igazából nem, csak a magyar fordítás ezt nem tudja olyan pontosan visszaadni: láthatatlanná válik, de attól még ott van, itt van. A kifejezést az ókori görög irodalom akkor használja, amikor az istenség láthatatlan formában van jelen. Vagyis eltűnik, de mégis marad. Mi pedig megyünk vissza Jeruzsálembe, a megszokott életünkbe. Visszük a lángoló szívünket.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
(1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com).
Felelős kiadó: Blanckenstein Miklós plébános. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter;
Honlap: www.pestszenimre.plebania.hu